

Arrest

nr. 154 643 van 15 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 31 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 april 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. RUMONGE, die loco advocaat D. DUSHAJ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 14 september 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 31 januari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij op 12 maart 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.09.2012 werd ingediend door :

Y., B. (...) (R.R.: 065021158972)

nationaliteit: Algerije

geboren te A. (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Betrokkene legt zijn rijbewijs voor ipv zijn nationaal paspoort.

Een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart.”

1.3. Op 31 januari 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekende partij eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij eveneens op 12 maart 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven van het bestreden bevel luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van D. P. (...), administratief assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

Y., B. (...) geboren te A. (...) op (...), nationaliteit Algerije

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten legt geen nationaal paspoort voor en geen een geldig visum;”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, beroept verzoekende partij zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de *“formele motiveringsplicht”* en van de materiële motiveringsplicht. Eveneens haalt verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel luidt als volgt:

“Genomen van de schending van de beginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering van de administratieve handelingen; van artikelen 2 en 3 van de wet van 28 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 62 Vreemdelingenwet; van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de manifeste beoordelingsfout, het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht en het beginsel dat de administratieve beslissingen moeten worden gesteund op een correcte feitenvinding, alsmede op alle relevante elementen van het dossier;

Doordat verwerende partij mede beweert dat verzoeker geen kopie zou hebben neergelegd van een internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, of een kopie van de nationale identiteitskaart;

Dat verwerende partij beweert dat verzoeker enkel een kopie van zijn rijbewijs zou hebben neergelegd; Terwijl dit onjuist is;

Dat verzoeker wel degelijk een kopie van zijn identiteitskaart heeft neergelegd;

Dat dit document het nummertje 1 draagt in de inventaris bijgevoegd tot de aanvraag; (stuk 1)

Dat verwerende partij dit document blijkbaar niet heeft opgemerkt;

Dat er inderdaad niet wordt gemotiveerd over het niet aanwezig zijn van de in de inventaris vermelde identiteitskaart, maar enkel over het neerleggen van een rijbewijs die trouwens eigenlijk niet werd neergelegd;

Dat in dit dossier dus blijkbaar sprake is van een verwarring tussen verschillende documenten;

Dat de houding van verwerende partij dus tevens van een, onvergeeflijke nalatigheid getuigt in de behandeling van het dossier van verzoeker;

Dat de Raad van State het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt omschreef:

« Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding »

Dat het onjuist kwalificeren van de feiten, het niet in acht nemen van alle relevante elementen van de zaak alsmede de onzorgvuldigheid waaraan verwerende partij zich in casu schuldig heeft gemaakt, de in het middel geviseerde bepalingen grovig schendt;

Dat in. zijn replieknota, verwerende partij hierbij blijft beweren dat

« het stuk 1 dat werd gevoegd bij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 14.09.2012 [...] wel degelijk een rijbewijs en geen nationaal paspoort betreft »

Dat deze stelling twee opmerkingen oproept;

Dat ten eerste, overeenkomstig art. 9 bis Vreemdelingenwet, de identiteit van de verzoeker op een geldige wijze kan worden aangetoond hetzij door het voorleggen van een nationaal paspoort, hetzij door het voorleggen van een nationaal identiteitsdocument wat verwerende partij blijkbaar in haar nota heeft ontzien;

Dat in casu verzoeker zijn identiteit middels het voorleggen van zijn identiteitsdocument heeft bewezen;

Dat ten tweede, de bewering van verwerende partij gratis opkomt, daar verwerende partij gewoonweg, en zonder deze stelling te staven door het beweerd stuk bij haar nota te voegen, beweert dat stuk 1 een rijbewijs zou zijn en geen identiteitsdocument;

Dat zoals infra reeds werd uiteengezet, verzoeker hoe dan ook geen toegang heeft gekregen tot zijn administratief dossier;

Dat hij de stelling van verwerende partij niet kan verifiëren;

Dat hij er dus ook bij blijft dat hij tijdig een identiteitsdocument heeft voorgelegd aan verwerende partij, die daar geen rekening mee heeft gehouden;

Dat verwerende partij zodoende o.m. het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden;

Dat het middel dus gegrond is.”

In een tweede middel, tevens ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen “4 à 65” van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, “van het beginsel van gelijkheid van de wapens”, van het beginsel van de rechten van verdediging, van het beginsel van de openbaarheid van het bestuur en van “het beginsel van continuïteit van de administratie”.

Het tweede middel luidt als volgt:

“Doordat voormelde wettelijke bepalingen het volgende stellen :

« Art. 4. Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.

Voor documenten van persoonlijke aard is vereist dat de verzoeker van een belang doet blijken.

De Koning kan de bemiddeling door de gemeentebesturen regelen voor de raadpleging of de verbetering van documenten op grond van deze wet.

Art. 5. Inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument geschiedt op aanvraag. De vraag vermeldt duidelijk de betrokken aangelegenheid en, waar mogelijk, de betrokken

bestuursdocumenten en wordt schriftelijk gericht aan de bevoegde federale administratieve overheid, ook wanneer deze het document in een archief heeft neergelegd.

Wanneer de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift is gericht tot een federale administratieve overheid die het bestuursdocument niet onder zich heeft, stelt deze de verzoeker daarvan onverwijld in kennis en deelt hem de benaming en het adres mede van de administratieve overheid die naar haar informatie het document onder zich heeft.

De federale administratieve overheid houdt een register bij van de schriftelijke aanvragen, volgens datum van ontvangst.

Art. 6.

§ 5. De federale administratieve overheid die niet onmiddellijk op een vraag om openbaarheid kan ingaan of ze afwijst, geeft binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van de aanvraag aan de verzoeker kennis van de redenen van het uitstel of de afwijzing. In geval van uitstel kan de termijn nooit met meer dan vijftien dagen worden verlengd.

Bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, wordt de aanvraag geacht te zijn afgewezen. »

Terwijl verwerende partij rechtstreeks toegang krijgt tot het dossier van verzoeker, terwijl deze een formele aanvraag moet indienen om toegang te hebben tot de elementen van zijn dossier, wat op zich een ongelijkheid in de wapens uitmaakt ;

Dat minstens van verwerende partij kan worden verwacht dat zij op de aanvragen van raadpleging ingaat met de nodige toewijding;

Dat ter herinnering, de procedure om toegang te krijgen tot een administratief dossier als volgt is samengesteld:

1) Een geschreven aanvraag moet worden gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken ;

2) Indien verwerende partij tijdig antwoordt, laat zij verzoeker weten dat het dossier klaarligt en stelt zij hem een afspraak voor ;

3) Verzoeker moet dan in persoon naar de Dienst Vreemdelingenzaken stappen, gezien de dossier noch per fax, noch per e-mail kunnen worden gecommuniceerd, ook niet aan advocaten van andere balies dan de balie van Brussel;

Dat in casu, verzoeker verwerende partij heeft aangeschreven op 08.04.2013 om hem te vragen om toegang te krijgen tot het dossier, met vermelding dat deze toegang dringend was gezien het termijn om een beroep in te dienen verstrekt op 11.04.2013;

Dat verzoeker inderdaad van raadsman is veranderd tussen de betekenis van de beslissing en de indiening van het verzoekschrift, wat uiteraard zijn recht is;

Dat dit verklaart waarom de aanvraag tot raadpleging werd ingediend in hoogdringendheid;

Dat verzoeker zijn aanvraag echter op drie verschillende e-mailadressen heeft opgestuurd, en ook per fax, met vermelding van het GSM-nummer van de medewerkster van raadsman van verzoeker om de dingen wat vlotter op gang proberen te zetten:

(stukken 3, 5, 6 en 7)

Dat echter niet tijdig werd ingegaan op zijn aanvraag ;

Dat verzoeker heeft gewacht tot de laatste dag om zijn verzoekschrift in te dienen, in de hoop dat er ooit een antwoord zou komen op zijn aanvragen tot inblik;

Dat het enig antwoord dat hij echter ontving was dat Mevr. D. (...) (« B. (...) ») met verlof was « van 21/12/12 tot 04/01/13 » (sic);

(stuk 4)

Dat het niet de enige keer is dat, wanneer Mevr. B. D. (...), die verantwoordelijk is voor de dienst openbaarheid van het bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken, met verlof is, er gewoonweg niemand haar vervangt gedurende haar afwezigheid om toegang te verlenen tot de dossiers;

Dat deze interne organisatie van de diensten van verwerende partij een schending inhoudt van het beginsel van continuïteit van de administratie;

Dat dit in specie dus ervoor gezorgd heeft dat verzoeker geen toegang heeft gekregen tot zijn dossier;

Dat een raadpleging van zijn dossier in casu niettemin absoluut noodzakelijk was om vast te leggen indien het betwist identiteitsstuk al dan niet werd neergelegd;

Dat de procedure voor uw Raad inderdaad voornamelijk schriftelijk is ;

Dat het dus des te meer belangrijk is voor verzoeker om een snelle toegang te krijgen tot alle elementen van zijn dossier, om een gemotiveerd verzoekschrift te kunnen indienen;

Dat er inderdaad geen nieuw element, voortvloeiend uit het laattijdig gecommuniceerd dossier en waarvan verzoeker eventueel argument van zou kunnen trekken, ter zitting kan worden ingeroepen;

Dat uw Raad dit beginsel heeft kunnen herhalen in een arrest dd. 12.07.20114 :

« In zoverre de verwerende partij meent dat de verzoekende partij te allen tijde het administratief dossier op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan raadplegen, wordt erop gewezen dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoofdzakelijk schriftelijk verloopt. Partijen en hun raadslieden mogen hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen, doch kunnen géén andere middelen aanvoeren dan die welke ze in hun procedurestuk (verzoekschrift of nota) hebben uiteengezet (art. 39/60 Vreemdelingenwet en Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting 'Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001, 19, 91 en 118). Bij het uitoefenen van zijn annulatiebevoegdheid zal

de Raad op grond van de overgelegde stukken en procedurestukken dienen te beslissen. In de parlementaire voorbereidingen wordt uitdrukkelijk bepaald dat één van de redenen hiervoor is, de Raad toe te laten een effectieve controle uit te oefenen op de wijze waarop de administratie het dossier behandelt (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001). Bijgevolg kan dit niet rechtgezet worden op een terechtzitting, daar de verzoekende partij geen bijkomende en/of nieuwe middelen op een terechtzitting kan inroepen. De Raad wijst erop dat ter terechtzitting de partijen slechts kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd, daar de terechtzitting het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o B.6).

[...]

Zoals de verzoekende partij stelt is het verzoekschrift het enige en belangrijkste procedurestuk dat zij kan aanwenden om haar argumenten schriftelijk uiteen te zetten.

[...]

Van een verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij eerst een 'pro-forma' verzoekschrift neerlegt om vervolgens het administratief dossier te kunnen gaan inzien om dan een nieuw verzoekschrift op te stellen.

De hierboven besproken gedragslijn van de verwerende partij zou nochtans de verzoekende partij hiertoe te verplichten. In casu dient te worden vastgesteld dat voor een effectieve uitoefening van de rechten van verdediging het noodzakelijk was dat de verzoekende partij beschikte over het stuk waarop de bestreden beslissing zich volledig steunt, met name het e-mailverkeer tussen de verwerende partij en het CDBV van 24 februari 2011. Minstens had de verzoekende partij dienen te weten dat dergelijk stuk zich in het administratief dossier bevond. De verzoekende partij voert terecht de schending aan de rechten van verdediging aan. »

Dat het in casu past om bovenvermelde rechtspraak toe te passen, in de mate dat het verzoekschrift tot nietigverklaring het belangrijkste procedurestuk uitmaakt dat zij kan aanwenden om zijn argumenten schriftelijk uiteen te zetten;

Dat de raadsman van verzoeker niet tijdig een toegang heeft gekregen tot het administratief dossier ;

Dat hij dus niet heeft kunnen nagaan of de identiteitskaart van verzoeker al dan niet in voormeld dossier stak;

Dat de raadsman van verzoeker huidig verzoekschrift dus enkel op basis van de litigieuze beslissing heeft moeten indienen ;

Dat tot nu toe verzoeker geen enkel toegang tot het administratief dossier heeft ontvangen;

Dat de repliek van verwerende partij op dit punt elke gegrondheid mist;

Dat verwerende partij immers een beslissing van uw Raad inroept, volgens dewelke zo lang de verzoeker niet aantoont welke informatie hij bij inzage van het administratief dossier had vernomen die aanleiding had kunnen geven tot een andere beoordeling van de aanvraag, het feit dat het dossier niet kon worden ingezien geen aanleiding kan geven tot een nietigverklaring;

Dat de rechtspraak inderdaad a contrario van toepassing is in casu

Dat de enige discussie terzake is of verzoeker al dan niet een identiteitsdocument heeft ingediend bij zijn aanvraag;

Dat de inzage van het administratief dossier in casu wél degelijk een antwoord had kunnen bezorgen op deze vraag en dus eventueel een aanleiding had kunnen geven tot een andere beoordeling van de aanvraag;

Dat de ingeroepen rechtspraak dus enkel a contrario van toepassing kan worden geacht op huidige zaak;

Dat verwerende partij overigens geen repliek heeft gevormd op de door verzoeker aangehaalde rechtspraak (cf. supra),

Dat de argumentatie van verwerende partij overigens deze aangehaalde rechtspraak totaal ontziet;

Dat in deze bewuste zaak, uw Raad inderdaad heeft kunnen stellen dat een effectieve uitoefening van de rechten van verdediging het noodzakelijk maakten voor de verzoekende partij om toegang te krijgen tot het administratief dossier;

Dat ook al kunnen de problemen tot inzage in een dossier dan wel misschien middels een verzoek tot het overweging en een vraag om advies bij de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten worden beslecht, dit geenszins wegneemt dat dezelfde problemen parallel een schending van de rechten van de verdediging kunnen inhouden;

Dat uw Raad misschien zonder bevoegdheid moet worden geacht om de aanvraag tot inzage te heroverwegen of om de toegang tot het dossier te bevelen, maar dat dit op geen enkele wijze wegneemt dat uw Raad wél bevoegd is om vast te stellen dat zulke houding van de administratie een grove schending inhoudt van de rechten van de verdediging;

Dat volledigheidshalve verzoeker uiteenzet dat hij tot op heden geen enkel antwoord heeft ontvangen vanwege de administratie betreffende zijn aanvraag tot inzage;

Dat een eventuele heronderzoek of vraag voor advies geenszins de rechten van de verdediging van verzoeker zou kunnen herstellen;

Dat het feit dat verzoeker dus een verzoekschrift heeft moeten indienen zonder de neergelegde stukken te kennen, waaruit vloeit dat hij dus niet heeft kunnen nagaan indien de kritiek geuit door verwerende partij omtrent de originele aanvraag gegrond is, schendt overduidelijk de rechten van de verdediging, alsmede het beginsel van de gelijkheid van de wapens en de hierboven geciteerde bepalingen. Dat het middel dus gegrond is."

Omwille van hun onderlinge verwevenheid, worden beide middelen samen besproken.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekende partij de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in de middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve enkel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in samenhang met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

3.4. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk werd verklaard omdat deze niet vergezeld ging van (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om

machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

3.6. Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ter staving van haar identiteit enkel een kopie van haar Algerijns rijbewijs heeft voorgelegd.

De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het door verzoekende partij aangebrachte rijbewijs, maar heeft geoordeeld dat dit document niet als een aanvaardbaar identiteitsbewijs kan worden beschouwd. De gemachtigde motiveert dat een rijbewijs slechts aantoont dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dat dit niet noodzakelijkerwijze aantoont dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan volgens de gemachtigde enkel aangetoond worden door het overleggen van een (kopie van het) erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een (kopie van de) nationale identiteitskaart. Hij besluit dan ook dat gezien de aanvraag noch van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid van dergelijke documenten is vergezeld, de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag, zoals gesteld in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, niet is vervuld. Deze concrete motieven worden op zich niet betwist of weerlegd in het verzoekschrift.

3.8. Verzoekende partij betoogt verder dat zij wel degelijk een kopie van haar identiteitskaart heeft voorgelegd. Dit leidt zij af uit de inventaris die werd bijgevoegd bij haar aanvraag om verblijfsmachtiging. Verwerende partij beweert volgens verzoekende partij aldus verkeerdelijk dat zij een kopie van haar rijbewijs heeft voorgelegd en houdt ten onrechte geen rekening met de kopie van haar identiteitskaart.

Daarbij wordt aangehaald dat verwerende partij de stelling dat enkel een rijbewijs werd voorgelegd niet staft en dat verzoekende partij geen toegang heeft gekregen tot het administratief dossier, zodat zij deze vaststelling niet heeft kunnen verifiëren. Verzoekende partij stelt in essentie dat zij heeft gevraagd om inzage te krijgen in het administratief dossier, doch dat haar door de bevoegde dienst "*niet tijdig een toegang*" werd verleend tot het dossier, zodat het verzoekschrift enkel gebaseerd is op de bestreden beslissing en zij niet heeft kunnen nagaan of er effectief een identiteitsdocument werd voorgelegd in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging. Een dergelijke gang van zaken houdt onder meer een schending in van het recht op verdediging, van het beginsel van gelijkheid van wapens en van het "*beginsel van continuïteit van de administratie*".

Met dit betoog betwist verzoekende partij evenwel niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat het voorgelegde rijbewijs geen document is waarmee zij, zoals vereist door artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, haar identiteit kan staven.

3.9. De Raad stelt vast dat het betoog dat verzoekende partij wel degelijk een kopie van haar identiteitskaart heeft voorgelegd, waarmee verwerende partij dan geen rekening mee zou hebben gehouden en dat verwerende partij verkeerdelijk heeft vastgesteld dat zij een rijbewijs heeft voorgelegd ter staving van haar identiteit, niet strookt met de informatie die zich bevindt in het administratief dossier. Zoals reeds werd aangegeven in punt 3.8., blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij bij

haar aanvraag om machtiging tot verblijf ter staving van haar identiteit enkel een kopie van haar Algerijns rijbewijs heeft voorgelegd. Aangaand argument mist dan ook feitelijke grondslag.

Betreft de kritiek dat verzoekende partij, vooraleer zij een beroep tot nietigverklaring indiende, inzage had moeten krijgen in het administratief dossier, doch dat niet tijdig werd ingegaan op haar aanvraag tot inzage, zodat zij niet tijdig zelf heeft kunnen verifiëren of er effectief een rijbewijs werd voorgelegd in plaats van een identiteitskaart, stelt de Raad vast dat hoe dan ook niet kan worden ingezien welk belang verzoekende partij heeft bij dit onderdeel van haar betoog – waaraan zij de schending koppelt van de artikelen “4 à 65” van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, “*van het beginsel van gelijkheid van de wapens*”, van het beginsel van de rechten van verdediging, van het beginsel van de openbaarheid van het bestuur en van “*het beginsel van continuïteit van de administratie*” –, nu uit het administratief dossier blijkt dat er *in casu* slechts een rijbewijs werd voorgelegd en geen identiteitskaart. De argumentatie in kwestie kan dan ook in geen geval leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu deze geen afbreuk doet aan de vaststelling dat *in casu* niet voldaan werd aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals bepaald in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, doordat verzoekende partij geen kopie heeft voorgelegd van haar internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde titel of van haar identiteitskaart en zij evenmin een geldige motivering heeft verschaft die toelaat haar vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze concrete motivering wordt niet betwist of weerlegd, zoals blijkt uit punt 3.8.

De Raad wijst er verder op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijk voorziene identiteitsvoorwaarde voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). *In casu* komt het verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en bij haar aanvraag de vereiste identiteitsdocumenten voor te leggen. Het komt de gemachtigde dan ook niet toe om het bewijs te leveren dat *in casu* wel degelijk een rijbewijs werd voorgelegd en niet, zoals verzoekende partij ten onrechte volhoudt, een identiteitskaart.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat het verzoekende partij vrijstaat om een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van haar nationale identiteitskaart dat zij klaarblijkelijk bezit.

3.10. De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle documenten – *in casu* de voorgelegde kopie van het Algerijns rijbewijs – die verzoekende partij nuttig achtte om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te staven.

Uit wat hierboven werd besproken, volgt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat het voorgelegde rijbewijs geen identiteitsdocument is in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout blijkt niet.

De Raad stelt ten slotte vast dat er geen middelen worden aangevoerd tegen het bestreden bevel, zodat dit gehandhaafd blijft.

De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES